

דבר העורכת

הכתיבה לא באה לכולם בקלות, דווקא בתקופה בה הרבה אנשים משתפים מעולמם המקצועי והאישי בקלות ברשתות החברתיות. משתפים תמונות, מצלמים סטורי ומעלים פוסטים. בכל זאת כשמבקשים לכתוב משהו שהוא לכאורה רשמי יותר, עולה הקושי. העלון לבש בגדים וצבעים דיגיטליים. מזמינים את כולכם להיות שותפים בדרככם.. כל המעוניין/ת לכתוב בפורמט כלשהוא מוזמן לפנות אלי וזה יהיה בעלון הבא שבוא יבוא.

ביחד עם זאת, מרגע שמתחילים לחפש את הכותבים תמיד יש חברים וחברות שנרתמים למשימה או לאתגר (-) ומשתפים בדרך מיוחדת, מרגשת ומעלה מחשבות או זכרונות.

בעלון זה כתבו חברים וחברות וכל אחד כתב בדרכו, בתחמו בשיתוף מרגש. רציתי להודות להם ולהן באופן אישי על הכתיבה והשיחות שליוו את הכתיבה והראיון.

וחג שבועות תעשה, ביכורי קציר חיטים הנה הגיע חג השבועות וביחד עם משבר הקורונה העולמי אנו חוגגים את שבועות קצת אחרת. כבכל שנה גם מחדשים בהתרגשות גדולה. השנה ביחד עם התחנות הפעילות הרבות תהייה הצגה של "מגילת רות" לכל המשפחה.

מקווים שבמהרה אפשר להוריד את מסיכות ואת החיוכים לראות ויהיה שוב אפשר לצאת לאירועים, לראות סרטים ולהיפגש בבריכה.

אביב בירן

פרק חג השבועות

עושה הרושם כי חג השבועות נחגג במגידו מאז ומתמיד. טוב, אולי לא בשנה הראשונה או השנייה לעליה על הקרקע. אבל איפשהו שם, בעשור הראשון של מגידו, כאשר הענפים החקלאים השונים כבר החלו להתבסס כמו: רפת, לול, גן ירק ומאוחר יותר אף מטעים ופרדס היה כבר בסיס אמיתי לחג אשר הפך להיות אחד מן החגים המרכזיים של הקיבוץ.

כמה ממאפייני החג התגבשו בשנים הראשונות וכך נשמרו לאורך עשרות שנים. תמיד אמרו: "כי צריך לשמור על המסורת". ואמנם, המסורת מן השנים הראשונות, נשמרה בהתאמות לרוח התקופה עד היום.

אחד ממרכיבי החג המשמעותיים אשר נכנסו לאותה "מסורת" הייתה התהלוכה. לכבוד התהלוכה כל ענף חקלאי או יצרני בקיבוץ היה מכין עגלה רתומה לטרקטור מקושטת בקישוטים אשר אפיינו את אותו הענף. אליהם גם הצטרפו משאיות קואופרטיב "התבור" אשר לטובת התהלוכה נרתמו המשאיות לעגלות שטוחות. על העגלות העמידו חבילות קש אשר עליהם יכלו הילדים והוריהם לשבת (כל עוד החבילות לא החליקו).

במונחים של היום, נהגי המשאיות, הטרקטורים (אשר לא תמיד החזיקו ברישיון נהיגה) וכמובן מפיקי האירוע עצמו היו מוכנסים לכלא. ככל הנראה לא לתקופה קצרה. עגלות הביכורים, מעבר לעובדה כי לא היו תקניות, על פי רוב היו קטנות מדי על מנת להכיל את כל ציבור הילדים על הוריהם. זה לא הפריע לחוגגים הרבים להצטופף על גבי העגלות, כאשר חלקן של ילדים ממש תלוי על קצוות העגלות כתוצאה ממחסור במקום. אירוע של ילד נופל מן העגלה, פותח בריצה וקופץ בחזרה למעלה בעזרת חבריו לא היו אירוע נדיר. בטח לא אירוע שגרם למישהו לעצור את שיירת הטרקטורים והמשאיות או להתרגשות יוצאת דופן. בטח לא "לתחקור האירוע" כמקובל בימינו.

עצם העובדה כי כל חגי השבועות במגידו עברו ללא נפגעים, ראוייה לברכת הגומל. גם באם זה באיחור מה של 30, 40 או אף 50 שנה - אם זה עדין מתקבל שם.

שיירת הטרקטורים והמשאיות הייתה יוצאת מן החניה מאחורי החדר אוכל ועוברת בנתיב שנבחר באותו הרגע על ידי הנהג אשר ישב בטרקטור הראשון. אז קראו לזה ספונטאניות. כיום ללא תדריך יציאה מסודר כולל דגשים לא היו מתחילים את המסע. בדרך כלל הנהגים השתדלו לעבור בשדות החמניות אשר בתקופה זו הנם בשיא פריחתם ויותר מכל גידול אחר הפכו לחלק בלתי נפרד ממאפייני החג.

עם סיום התהלוכה, היו החוגגים מתכנסים למסכת החג עצמה אשר בכל פעם התקיימה במיקום אחר. פעם באזור הרפת, פעם ליד החדר האוכל הישן או כמובן בשדות החיטה אשר הקיפו את הקיבוץ, וכך חוזר חלילה.

תוכנית החג הייתה דומה באופן משמייך בין שנה לשנה. המסכת כללה ריקודי צעירות וצעירי הקיבוץ עם חולצות לבנות רקומות לצלילי "שיבולת בשדה כורעה ברוח", הקראות של מנהגי החג, תצוגת כלים חקלאיים, כמה שירים של המקהלה המקומית אשר רק יושבי השורות הראשונות זכו לשמוע וכמובן הבאת הביכורים השונים. להוציא את ביכורי הענפים, אשר היו דומים להפליא בין שנה לשנה, היו גם ביכורי התינוקות אשר נולדו באותה שנה. מזל כי בזה הייתה התחדשות. אך גם אירוע זה היה סולידי למדי אם לוקחים בחשבון כי בשנה פורייה במיוחד מספר ילודים הגיע לארבע או חמש לכל היותר. בסוף המסכת היו מתקיימות תחרויות "השטפות". אלו תחרויות אשר דרשו מן הילדים המתחרים יכולות ספורטיביות ומיומנויות: תחרויות קפיצות שקים, משיכת חבל, מרוצי שליחים שונים ולבסוף טיפוס על צינור השקיה בקוטר 4 צול. אפשר קצת להתבדח וללגלג על מתכונת החג של אז, כל זאת עד אשר מגיעים לטיפוס הצינורות. הצינורות היו בגובה של 6 מטר והיו מחוזקים אנכית על ידי ההורים בתחתיתם. הילדים היו מטפסים מעלה עד הקצה, תוך כדי חביקה צמודה של המתכת החלקה הן על ידי הידיים והן על ידי הרגלים בעוצמה רבה. בדומה ממש לדב פנדה המטפס על עץ. כל זאת, כאשר בפיהם טבעת גומי אותה יש להשחיל בקצה. היו ילדים אשר עשו זאת מהר יותר וכאלו אשר יותר התקשו. אך כולם הגיעו לקצה הצינור. אז, באותם ימים, זה לא היה נראה כיכולות יוצאות דופן.

לימים, עם התחדשות הקיבוץ, והרצון "להחזיר עטרה ליושנה" בכל הקשור למסורות חג זה, היה ניסיון גם להחזיר את משחקי השטפות. הילדים קיפצו בשקים בזריזות, משכו בחבל בעוצמה רבה ממש כמו אז באותם ימים. עד אשר הגיעו לצינורות ההשקיה, אותם צינורות מאז, אשר הוחזקו על ידי ההורים של היום. אף אחד מן הילדים לא הצליח לטפס. לא רק את ששת המטרים, אלא אף לא שלושה מטרים. המסורת אולי השתמרה - היכולות הפיזיות של הילדים, הרבה פחות.

שנה רדפה שנה, שוב חורף ושוב אביב ובסיומו שוב חוגגים את הבאת הביכורים. נדמה היה כי מסורת החג אשר התגבשה במגידו הייתה חזקה בהרבה מן החיים עצמם. שנה אחת חזר החג במתכונת מונוטונית עד אשר אף אחד מן החברים לא יכול היה להבדיל בין החג אשר התקיים באותה שנה, שנה לפני כן או החגים אשר יבואו בהמשך. לכולם היה נדמה כי נחרץ גורל המקום כי כך זה ימשך לנצח. ללא שום מקוריות או חידושים עד כלות הימים.

היה זה שרגא גלז אשר גאל חברי הקיבוץ משממון החג. היה זה מתישהו באמצע שנות ה 80 כאשר הוא לקח את הפיקוד על ארגון החג במשך כמה שנים רצופות. שרגא הכניס מקוריות ותעוזה. כל שנה הופתעו חברי הקיבוץ והילדים מחידושים ושינויים במתכונת החג. אך שרגא כמובן לא היה לבד. לרשותו עמד "צבא מאומן" בדמות כל צוות הגד"ש, המטעים ורבים מצעירי הקיבוץ. עבודות השדה או עבודות אחרות של המשק החקלאי נדחקו לשעות הפנאי, אם בכלל. כולם נרתמו להפקת החג בפיקודו של שרגא.

אחד מן הרעיונות המרשימים של שרגא, היה להעתיק את החג למאגר המים הגדול של מגידו הנמצא מזרחית לצומת. צמוד לכביש 65. חברים רבים הרימו גבה למשמע הרעיון והיו ספקנים לגבי התכנותו. אך שרגא, למרות חוסר האמונה סביבו, לא עצר אף למצמץ. זאת הייתה הפקה בקנה מידה מרשים ביותר. במה גדולה נבנתה על גבי חביות כך שתצוף על פני המים. מספר סירות השיטו הלוך חזור את המשתתפים בכל קטע של ההופעה. הייתה גם הגברה אשר באופן פלא עבדה מדי פעם ועוד מבלי שאיש מן המופיעים יתחשמל. צליות וכסאות הותקנו לנוחות הוותיקים. אלו בסך הכל היו בגילם של תושבי ההרחבה כיום פלוס מינוס, אך תואר ותיק בקיבוץ אתה נושא כל חיך. נכון כי מסכת החג הייתה ללא שינוי: "שיבולת בשדה כורע ברוח", המקהלה אשר הפעם אף אלו בשורה הראשונה לא שמעו וביכורי התינוקות, אשר הושטו הלוך וחזור לבמה וממנה, אך הקהל היה הפעם היה מרותק. היה משהו ממש מרענן, תרתי משמע, לקיים את החג במאגר המים. שרגא גרף את כל הקופה.

שנה לאחר מכן, עם רוח גבית, הגה שרגא רעיון נוסף אשר במונחים של אותם ימים היה נשמע הזוי ביותר: מטוס ריסוס אשר משתלב במסכת החג וממטיר סוכריות לילדים. גם הפעם החג היה מתוכנן כמבצע צבאי לכל דבר: זמנים מדויקים של עליה וירידה מן הבמה. עד לרמת דיוק של דקה. צעירים וחברים לא האמינו ואף גיחכו כאשר קיבלו את תוכנית החג כפי ששרגא פרסם בין המשתתפים. בדף נרשם: "5:26 יעף מטוס הריסוס". ב 5:25 המקהלה סיימה את השיר האחרון והמשתתפים שפשפו את עיניהם, או יותר נכון את אוזניהם בתימהון כאשר נשמע זמזום המטוס אשר הגיע מכיוון צפון מזרח המיקום של מנחת מגידו. דקה לאחר מכן, חלף המטוס ביעף נמוך מעל ראשי החוגגים והמטיר סוכריות טופי לשמחת הילדים. להוציא ילד אחד או שנים אשר סוכריית טופי פגעה בראשם וגרמה להם לדימום קל, בסך הכל האירוע עבר בשלום.

כשלושה עשורים חלפו מאז. בכל שנה, מקפידים במגידו לחוג את החג באופן משוקע ובהתאם לרוח התקופה. במיוחד נכונים הדברים לגבי תושבי ההרחבה, אשר הצטרפו במהלך העשור האחרון ומשקיעים רבות בשימור מסורת החג של המקום: הבאת הביכורים, ריקוד "השיבולת", מקהלה וכמובן מצעד הכלים החקלאים אליהם מצטרף מטוס הריסוס כדבר מובן מאליו. מדי פעם גם מקיימים את משחקי השטפוט: משיכת חבל, מרוץ שקים ומרוצי שליחים. כל אלו השתמרו כבר כמעט 70 שנה, להוציא כמובן, את הטיפוס המתגבר על צינורות ההשקיה.

גבי בר

חינוך מגידו מאז ועד היום

פעם.... לפני כחמש עשרה שנים גדלו מאוד הילדים במגידו חשבו ותיקי הקיבוץ "מה אנחנו עושים? חייבים פה עוד ילדים!" אחרי שהבינו שבאופן טבעי קצת קשים העיניינים,

פנו לאנשים מאוד נחמדים

הציעו להם לבוא ובמגידו את ביתם לבנות

וכך נבתה לה הרחבה גדולה ופוריה

בגיל הרך נפתחו שישה גנים מלאים ושמחים

ובתי הילדים הפכו מתלתונים לדואנים מרוב שהיו כל כך הרבה ילדים

שמחים ומאושרים צעדו ילדי מגידו בכל יום לפעילות עשירה ומעשירה

שיחקו, למדו, יצרו חברויות חדשות ובעיקר גדלו והפכו לילדים גדולים, ערכיים ובוגרים

והיום, בחלוף השנים בתי הילדים הפכו לחינוך החברתי - מגידו

שקולט בכל יום כמאה ילדים ופוגש בחופשים עוד כמאה נערות ונערים מוצלחות ומוצלחים

שמח וצוהל החינוך החברתי בשנת 2020 עם תכנים מעשירים, פעילויות שונות ומגוונות ובעיקר המון ילדים וילדות, נערים ונערות מאושרים ומאושרות.

ומה קרה לגיל הרך? בחלוף השנים, הילדים גדלו, נולדו להם אחים ואחיות נבונים ונבונות, חמודים וחמודות... גם הם גדלו וצמחו ונשארנו עם שלושה גנים נורא קטנים אבל מאוד איכותיים, ערכיים ומוצלחים

ושוב יושבים ותיקי הקיבוץ רק הפעם ביחד עם ההרחבה הגדולה וחושבים "מה אנחנו עושים? חייבים פה עוד ילדים!" ולנו נותר רק לקוות שההמשך עוד יבוא.....

האביב מסביב במלוא העוצמה - פריחות וריחות עושים טוב לנשמה ולתוך כל זה לפתע נזרק- איזה קוביד 19 - וירוס או חיידק ייבוא מסין ששיבש את חיינו - והפך את עולמנו ועוד לפני שהבנו מה קורה - כבר קיבלנו את ביבי על המסך קורא אני ואני - בסגנונו הידוע כרגיל - תמיד אותו תרגיל וללא הפסקה עוד ועוד שידורים - נתונים, מספרים והרבה איסורים ו " האח הגדול" בדמות השב"כ - עוקב אחרינו מגויס למאבק ומתחילים להבין שהשתנו החוקים - הילדים והנכדים מנותקים פתאום אני קבוצת סיכון ויש להסתגר- מהחברה להתנזר ולתוך הכאוס מפץ פוליטי מתווסף - גנץ " מתחת לאלונקה " נותן כתף כחול- לבן נמוגה כעשן - איזה בלאגן ובעוד וירוס הקורונה מתפרע - ובאנושות מתעתע על המצב הכלכלי כבר מתקשים לדבר - הוא מחריף יותר ויותר (ואפילו אני אומר פתאום "בעזרת השם"...- אולי זה בכל זאת ישתלם)

גי'זה סגל

מתכון עוגת גבינה פירורים- ללא גלוטן

כל שבועות אני מכינה אותה וכל פעם כולם שואלים אותי למה צריך לחכות לה שנה שלמה... הטוויסט מבחינתי הוא להכין אותה ללא גלוטן ואז גם ניר נהנה ממנה (:)

בסיס עוגת גבינה פירורים

- 2 כוסות או 280 גרם קמח 'כרגיל'
- 2 כפיות אבקת אפייה
- 1/3 כוס או 70 גרם סוכר לבן
- 1 שקית סוכר וניל
- 200 גרם חמאה קרה
- 4 חלמונים L

מלית גבינה

- 2 מיכלים או 500 מ"ל שמנת מתוקה 38%
- 1 כוס או 200 גרם סוכר לבן
- 1 חבילה אינסטנט פודינג בטעם וניל
- 1 גביע או 200 מ"ל שמנת חמוצה 15%
- 500 גרם גבינה לבנה 5%

אופן ההכנה

בצק עוגת גבינה פירורים: מחממים תנור ל-180 מעלות. במעבד מזון מעבדים קמח, אבקת אפייה, 3/1 כוס סוכר, סוכר וניל וקוביות חמאה לתערובת פירורית. מוסיפים חלמונים ומעבדים בלחיצות קצרות (פולסים) רק עד לקבלת בצק פירורי. **לתחתית** - מניחים נייר אפייה וסוגרים את התבנית עליו. מהדקים בידיים מחצית מהבצק בשכבה אחידה לתחתית התבנית המרופדת. **לפירורים** - משטחים את החצי הנותר של הבצק בתבנית נפרדת, מרופדת בנייר אפייה (גודל התבנית לא משנה). מכניסים את שתי התבניות לתנור ואופים כ-20 דקות, עד להזהבה. מצננים לגמרי. מלית עוגת גבינה פירורים: במיקסר מקציפים שמנת מתוקה, כוס סוכר, אינסטנט פודינג ושמנת חמוצה עד לקבלת קרם יציב. מנמיכים את מהירות המיקסר, מוסיפים גבינה ומקציפים עוד כמה שניות לאיחוד. משטחים את תערובת הגבינה בתבנית העוגה, מעל התחתית האפויה. מפוררים בידיים את יתרת הבצק האפוי, לקבלת פירורים. מפזרים בעדינות את הפירורים מעל מלית הגבינה. מעבירים למקרר ל-4 שעות לפחות, להתייצבות. פורסים בסכין טבולה במים רותחים ומגישים.

חג שבועות וגעגוע.

שבועות השנה תופס אותי בין הבטן ללב. חג שבועות, החג הכיפי הזה שאנחנו זוכרים עוד מאז שהיינו ילדים, מחזיקים אפרוחים קטנים וזרים של פרחים. מזכיר לי השנה את שני הורי. חנה ודן. בתוך חודשיים הלכו השנה לעולמם אמא ואבא זכרונם לברכה, הם עשו זאת בפרק זמן קצר מאד. בסה"כ עברו 7 שבועות בין הפרידה מאמא והפרידה מאבא. תקופה קשה וכואבת מאד.

והנה מגיע חג השבועות ומעלה בזכרון דווקא את הימים היפים ביותר והרגעים הנעימים ביותר שהיו לנו עם ההורים שלנו.

כאן בתמונה משנות ה-60, אמא שלנו, הרקדנית הימנית בתמונה. מופיעה בריקוד השבועות, עם זרי השיבולים. רוקדת על שדה השלף אשר נקצר לפני זמן קצר. זאת התחלת המסורת הקיבוצית של החג בשדה.

השמלה הלבנה עם הרקמה, הפנים הצעירות, המרוכזות בצעדי הריקוד. אולי בחג הזה, או בחג הבא, היה החג בו עליתי על זרועות ההורים כביקורי התינוקות של אותה השנה. וכעבור מספר שנים, עם זר הפרחים על הראש חגיגת השבועות נחוגה בסמוך לברושים, על הדשא שבו אחרי מספר שנים נבנה המועדון.

כשגדלנו קצת כילדים, חגיגות השבועות מבחינתנו התמקדו בעיקר בתחרויות ה"שטפטות" וביחוד בתחרות הטיפוס על צינור ההשקיה ברגליים יחפות. וכמובן בכל פעם, תחרויות משיכת החבל המתוחות.

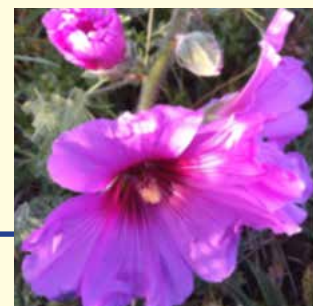
לראות שוב את הפנים של אבא מחייכות כל כך, מביטות באהבה בעלמה אחותי. את אמא צוחקת. מרגש אותי ומשמח. אולי, לא באמת הצליחו למשוך את החבל, אבא לא היה תחרותי אף פעם. אבל ההנאה מהחוויה המשותפת הזאת, והשמחה, שווה יותר מנצחון

ועוד דבר אחד שתמיד יזכיר לנו את ההורים שלנו. אהבת הטבע. הזריעה בכל חורף של זרעים ופקעות והציפייה לפריחת החורף של הכלניות והנוריות. הנביטה באביב, של זרעי הכותנה, בשורות הנפרסות לאורך.

לראות בכל שנה בגעגועים את הפריחה של מלכת הקציר, הפורחת בשבועות, בעונת החג עצמו.

תודה להורים שלנו שנטעו בנו זכרונות כה מתוקים ומסורת ארוכת שנים של אהבת טבע ואדמה, אהבת אדם ואהבת האמנות בכל פניה.

עופר שוער.

אז יש קשר בין חג השבועות לירוס הקורונה?

כבכל שנה, ממש בימים אלו מציינים בישראל את סיום קציר גידולי השלחין (למרות שהקדמנו מעט בשדות מגידו). ליושבי הנוף שכמותנו קל וכיף להיכנס לאווירת הביכורים החגיגית, למראות השדות המפוארים בכניסה לקיבוצים.

במבט היסטורי ניתן להבין את החגיגות שמסמלת התקופה - סיימנו פרק אחד, שנה מוצלחת של תנובת הקרקע: "הזורעים בדמעה, ברינה יקצורו". ובימי קדם את הזמנים, כולם כאחד עשו בעלייתם לירושלים.

אבל קשה להבין דבר מרכזי ומשמעותי: איך לשם שמים, או ליתר דיוק תחת השמש, אבותינו יצאו לעליה לרגל ברגל ב 40 מעלות חום בצל, מרחבי הארץ, כל המשפחה, ללא כביש 6 וחנויות הנוחות?? אולי דרך הבקעה, אבל על פרדות ועוד בעליות עד לירושלים? בראש המשלחת אב המשפחה, במסע עם סלי ביכורים. ומי הפראיר שיביא פרי חדש, חמדת עיניו, הראשון בתבואה, היקר, זה שהשקיע בו וציפה לו כל הזמן (ואני חושב מה אעשה לאנונה הראשונה שהעץ יניב לי....). כנראה שכבר אז אהבנו להיחדס, לסבול מהסבלות ולהתחכך בתהלכות ביחד. אז כנראה שלמדנו את זה מקרוב, כי היינו הרבה ביחד ובאדיקות, לפחות בשלושת הפעמים בשנה בהן עלינו לרגל.

גם באותם ימים המנהגים תפסו הדים והרחיבו מעגלים. וכך בני דודינו המוסלמים אימצו עלייתם לרגל לסעודיה. למצווה קוראים חאג' על שם שמחת החג וסיבובי הטקס שעורכים במקום. אך למכה מגיעים פעם אחת בחיים ודיי.

פה יש מקום לעוד שאלה: מה הסיפור הזה במסורת היהודית, כל הזמן לעשות את אותם **הדברים באופן קבוע**? תפילות סדורות, ברכות... לא התפתחנו מספיק בלתיפוס שיש חוקיות יותר גבוהה מלשנות במחזוריות? נמצאה חולשתם של אבותינו? אולי הסתפקו במועט, ובדיוק עכשיו העת להתחדש ולהתעדכן?

אז אם **במעגלים** עסקינן: **המעגליות ביהדות היא העיקרון המנחה**. המטרה וההשגה היא דווקא ללמוד מחוקיות הטבע אשר כולו נע במחזוריות:

ביממה - הלילה והיום, השבוע שמתחיל ומסתיים, כדור הארץ והכוכבים שסביבנו מסתובבים במסלולים ובמחזוריות קבועה, מעגל העונות וחגי השנה (שנה מלשון לְשָׁנוֹת, חזרה) ובאדם: התפתחות ומחזורי הלמידה - שינון, חזרה, קליטה והתקדמות. וגם בגוף האדם - הסימביוזה הנפלאה שבאיברים, נתינה וקבלה ועוד.

ועוד על התבונה המעגלית ביהדות, ממש לאחרונה חגגנו ל"ג בעומר (אם אפשר השנה לקרוא לאש אור הלדים בסלון חג). לפי המסורת, חכמת רבי שמעון שלפני כ 2000 שנה כבר קבע וכתב על כך שהעולם - לא רק עשוי ככדור, אלא גם מסתובב סביב צירו, מה שגורם לתופעת היום והלילה ועוד הרחיב על כך רבות.

אסיים כמו שהבטחתי בכותרת - בקשר שבין חג השבועות וירוס הקורונה.

לפי המסורת בשבועות קוראים את מגילת רות, סיפור שהתרחש ממש בתקופה זו, בימות הקציר. השיא הוא בפגישתם הלילית של רות ובעוז בגורן. המילה גֹרֶן - נרדפת ליבול, אבל גם ובעיקר מתארת את **חכמת המעגל** שכבר בימי קדם נהגו ליישב דיונים בכינוסים, ומחלוקות בשוויון (סדר הישיבה בכנסת רק במחצית הגורן - אולי בגלל זה יש שם כ"כ הרבה בעיות?).

בלוח השנה היהודי, את חג (סובב) שבועות, קבלת התורה, אנחנו מציינים בדיוק בסיום של 7 מחזורי שבועות שספרנו מפסח. מתחילה הספירה 8, שהיא מעל הטבע העגול והבינה האנושית, מושגת חוקיות מוחלטת ובתחנה הזאת דווקא, אנחנו משיגים את קבלת התורה.

ולעניין וירוס הקורונה, אז מדענים גילו שצורתו עגול ככתר. ומעניין שהוירוס תפס והשבית את כל הכדור הגלובלי בצורה גורפת. נראה שבכדי להתגבר על אתגרי התקופה, האנושות דווקא עכשיו צריכה להתעגל בחזרה. להבין שהריצה קדימה שוחקת ולעולם לא מספקת. אנחנו נדרשים לחזור לשורש - לטבע העגול האינטגרלי, ולהחזיר את השוויון וההדדיות לחיינו ואז ביחד נוכל לשיר "יש לי יום חג", קצת יותר משלוש פעמים בשנה.

מאחל לכל בית מגידו חג שבועות בריא ושמח מאוד!!

ניר ארז.

אחרי תקופת הקורונה והלמידה מרחוק פגשתי את המורה והמחנכת בבית ספר פלגים, עפרה הפנר לשיחה על ההחלטה לבוא לגור במגידו ועל הדברים שהיא אוהבת כאן ..

באיזו שנה הגעת לקיבוץ מגידו ולמה?

הגעתי לקיבוץ מגידו בשנת 1990 עם המשפחה מירושלים. הגענו כמשפחה, זוג הורים ושלוש בנות. חיפשנו פרנסה במקום אחר, אחרי שהמסעדה שהיתה לנו בירושלים נסגרה בעקבות האינתיפדה. התכנון היה לבוא לעבוד כשכירים שנתיים ולחזור לירושלים. אבל אז פרצה מלחמת המפרץ ולנו מאוד התאים להישאר לגור כאן והבנות מאוד אהבו ורצו להישאר.

מה היה מיוחד בשנת 1991 שבגללו החלטתם להישאר בקיבוץ מגידו?

אני חושבת שזו הייתה תקופה מאוד דומה לתקופה של משבר הקרונה, כמו עכשיו. הרבה אכפתיות, העזרה ההדדית ותחושת הביחד. זה מאוד מצא חן בעינינו לצד המרחב הפרטי.

במה עבדתם?

אני עבדתי כשנה באולפן לעולים מרוסיה בעפולה וגדעון עבד בטבח בחדר האוכל במגידו. אחרי שנה הצטרפתי לבית הספר האיזורי שקם שנה קודם לכן. המליצו לגדעון להכיר את ענפי הקיבוץ וכך עבר לעבוד בלול עם צביקה עטר והוא מאוד נהנה. בהמשך הוא עבד בפוליגל.

האם חשבתם שכך זה יהיה כשהיו הרבה תושבים בקיבוץ ?

תמיד רציתי שהילדים שלי יבואו ויגורו פה אבל לא הייתה בנייה בהתחלה. נכון להיום, יפעת, אחת מהבנות שלי באה לכאן במטרה להישאר. הבנייה עכשיו התחילה ואני מאוד שמחה להמשכיות פה בקיבוץ.

מהם המקומות או הדברים שאת הכי אוהבת בקיבוץ?

בתי הילדים. בועז נולד כאן במגידו והוא עשה את כל המסלול מבית התינוקות והיום הנכדים שלי עוברים את המסלול הזה. נחמד לי להגיע לבתי הילדים ולראות אותם היום כסבתא. אני הכי אוהבת את החגים במגידו מאז ומתמיד: חנכה, יום העצמאות ושבועות. בועז תמיד אומר שהחג שהוא הכי אוהב במגידו הוא שבועות. מקום שמאוד אהבתי להיות בו היה הספרייה, שמאוד חסרה לי היום. אני מאוד מקווה שתפתח בקרוב.

מה עוד היית רוצה שיהיה במגידו?

שתמשיך הבניה בשכונת הבנים והשכונה תתאכלס סוף סוף.

רציתי לשתף כי בשנתיים האחרונות הרחבתי את הידע בתחום הדרכת הנקה וליווי התפתחותי. בחרתי לחבק תינוקות ואמהות מתוך חוויה אישית של אמא שחווה תחושה של בלבול עודף מידע ושכחה להשתמש באינסטינקטים האימהיים כתוצאה מחוסר הנסיון.

הטיפ שלי, לעיתים תינוק נתקל בקושי בהתהפכות וזחילה חלק מהסיבות לכך הן הצפת גרויים (צעצועים וצבעים עזים) או משטח לא מותאם (רך או קשה, בד וכו') כמו כן חשוב להניח צעצוע אחד במרחק שהתינוק יוכל להגיע אליו.

כמי שגדלה בקיבוץ, חג שבועות מזכיר תמיד את החשיבות של דור ההמשך בקהילה.

מי ייתן ובית התינוקות בישובינו תמיד יהיה מלא מאחלת לכולם חג שבועות שמח **סינתיה**

ולסיום - דבר מנהלת הקהילה

קהלת מגדו היקרה:

אֲרָצֵנוּ נִתְבָּרְכָה בְּשִׁבְעַת הַמִּינִים, אוֹתָם הָיוּ מְבִיאִים כְּכַפֻּרִים בְּחַג הַשְּׁבִעוֹת. גַּם לָנוּ יֵשׁ שִׁבְעַת מִינִים בָּהֶם נִתְבָּרְכָה קְהֵילָתֵנוּ, וְאֵנוּ רוֹצִים לְהוֹדוֹת עֲלֵיהֶם הוֹדֵיָה עַל הַיֵּשׁ, מְבִשְׂרֵת בְּרָכָה וְשִׁפְעַת בְּעֵתִיד, וְחָשׁוּב שֶׁנֶּזְכֹּר תָּמִיד כִּי הַיֵּשׁ אֵינוֹ יֵשׁ מֵאֵין וְכִי יֵשׁ לְהוֹדוֹת עָלָיו, לְשִׁמּוֹחַ בּוֹ וּלְבָרְךָ עָלָיו. חִטָּה - הַחִינוּךְ הוּא הַלֶּחֶם שֶׁלָּנוּ, וְכִמוֹ בְּתֵהֵלֵךְ הַכֶּנֶת הַלֶּחֶם אָנוּ לְשִׁים, מְעַבְדִים, מְתַפְיָחִים וְעוֹטְפִים בָּחֵם וְאֶהְבָּה. שְׁעוּרָה - נֹאמַר תּוֹדָה לְטֵבַע הָעוֹטֵף אֶת הַקְּבוּץ מְכַל צִדְדָיו, וּמְרַחֵב אֶת הַלֵּב וְהַנְּשָׂמָה. גֶּפֶן - כְּמוֹ הַגֶּפֶן הַמְשַׁתְּרֶגֶת, שׁוֹלַחַת פְּאֵרוֹת, מְנִיבָה פְּרֵי מְתוֹק, הַנִּיתֵן לְמֵאֲכָל כְּמוֹת שְׁהוּא, לִיְבוּשׁ וְלִהְכֹנֵת יוֹן וְכֵן גַּם עָלֶיהָ הַיָּפִים מְשֻׁמָּשִׁים לְמֵאֲכָל, כֹּךָ אָנוּ שְׂמֹחִים בְּהוֹן הָאֲנוּשֵׁי שֶׁבְקֵהִילָתֵנוּ. תְּאֵנָה - כְּעֵץ הַתְּאֵנָה הַחֲסוֹן הַשׁוֹלֵחַ עֲנָפֵי זְרוּעוֹתָיו בְּחֶבֶק, כְּפָרִי הַתְּאֵנָה הָעֲסִיסִי וְהַמְּתוֹק, כֹּךָ אָנוּ רוֹאִים אֶת הַקְּהֵילָתִיָּה שֶׁלָּנוּ, מְחַבְּקֵת וּמְתוֹקָה לְחַךְ.

רְפוּן - כְּגַרְגְרֵי רְפוּן הַרְבִּים, מְתוֹקִים וְיָפִים, אָנוּ שְׂמֹחִים עַל רִיבּוֹ בְּעֵשֶׂיָה קְהֵילִיתִית הַתְּנַדְּבוּתִית וּמְבָרְכִים: שִׁרְבוּ הַתְּנַדְּבוּתִיָּנוּ כְּרְפוּן.

זֵית - כְּעֵץ הַיֵּית הַעֵתִיק אֶךְ מְתַחַדֵּשׁ בְּרֵב פְּרֵי כָל שָׁנָה מְחַדֵּשׁ, נִשְׂמַח וְנִבְרָךְ עַל הַפְּעִילוֹת הַבֵּין-דוֹרִית הַמֵּאֲפִינֵת אֶת קִיבוּצֵנוּ. תְּמָר - כְּעֵץ הַתְּמָר הַצּוֹמַח גְּבוּהַ עַד לְשָׁמַיִם אָנוּ מְבָרְכִים עֲצָמֵינוּ בְּקִלְיָה רַבָּה, עוֹלָה וְצוֹמַחַת וְכְפָרֵי הַתְּמָר, טְעִימָה וּמְצַלַחַת.